

[Aksel Larsen.]

nuværende regering, at den skal ikke gøre, som han gjorde, da han var minister, men den skal gøre, som han nu siger.

Dette er sandheden om den økonomiske situation. Sandheden er iøvrigt, at der slet ikke var grund til, at den skulle være så dårlig, og at den var så dårlig, som den var for et år eller halvandet siden, skyldtes i det væsentlige de mange fejlgreb, den daværende regering havde begået.

På den anden side var Danmarks økonomi stort set sund, og selvom den nuværende regering ikke har undladt at begå fejlgreb — det har vi diskuteret før, og som eksempel nævner jeg den utilstrækkelige Englandsaftale —, erkendes det nu fra alle sider, at det slet ikke står så dårligt til. Men fordi det ikke står så dårligt til, som den nuværende regering hævdede kort efter sin tiltræden, skal man imidlertid ikke lade sig forlede til at tro, at man kan skride til afvikling af alle restriktioner, til ophævelse af vareforsyningsloven og til opløsning af varedirektoratet, priskontrollen og slige institutioner. For det første må den slags institutioner naturligvis opretholdes, så længe der overhovedet eksisterer vareknaphed, og så længe Danmark har vanskeligheder med valutaen, for det andet kan enhver sige sig selv, at af hensyn til den nødvendige regulering af udenrigshandelen kan man ikke ophæve disse restriktioner.

Rent praktisk har man samtidig fået en række beviser, navnlig i den senere tid, på det uheldige i at skride til overilet ophævelse af restriktioner, prisbestemmelser o. lign. Jeg er ikke i stand til at afgøre, hvor ansvaret for de ophævelser, der er sket af maksimalpriser, af priskontrolbestemmelser o. lign., skal lægges, om det er på ministeren, eller det er på rigsdagens kommunistfri forsyningsudvalg eller på begge parter. Jeg ved imidlertid, at man har slækket ganske betydeligt på prisordningerne for en række nødvendige varer, ikke mindst levnedsmidler, og at resultatet har været kolossale, rent ud sagt ublu prisstigninger. Man kom fra det, man kalder det frie erhvervs side, og sagde: ophæv disse maksimalprisordninger og priskontrollen på de og de felter, så skal den fri konkurrence nok sørge for, at varerne kommer frem i overmål til lave priser. Hvad skete? Der skete det, at varerne nok kom frem, men til kolossalt forhøjede priser. Det er en fattig trøst for forbrugerne, at statistisk departement med sine velkendte evner og under finansministeriel kommando var i stand til alligevel at sørge for, at pristallet for levnedsmidlernes vedkom-

mende viste nedgang. Men man så, hvad hele denne prisudvikling angår, følgerne af, at man skred til en for tidlig afvikling af visse restriktioner. Jeg står ikke her og taler restriktionernes pris i al almindelighed, hverken principielt eller praktisk, men jeg kunne godt tænke mig, at der var visse punkter, hvor der tiltrængtes restriktioner, for at bruge dette ellers så forhadte udtryk.

Lad mig nævne eksemplet med kødrationeringen. Jeg ved godt, at det er et gammelt emne, og at man måske vil sige, det er lovlig fortærsket, men der er grund til at nævne det, for nu har venstrepressen i den senere tid levet højt på at angribe den højtærede handelsminister for ikke at kunne komme med et forslag til kødrationering, der kunne bruges. Man siger, det er rigtigt, at rigsdagens forsyningsudvalg har afvist et forslag til kødrationering, som ministeren kom med, men det var, fordi det var teknisk umuligt, han kunne være kommet med et bedre forslag. Jeg er så uheldig ikke at være medlem af det pågældende forsyningsudvalg, så jeg ved altså ikke, hvordan det er foregået, ved ikke, hvad der er sandt, og hvad der er løgn i den forbindelse. Men i hvert fald forbrugerne i København og en række andre større byer beklager bittert, at man ikke kan finde en bare nogenlunde brugelig kødrationering i stedet for den håbløse ordning, vi har for øjeblikket.

Som jeg allerede har sagt, selv om man ikke er tilhænger af restriktioner for restriktionernes skyld, må man anse det for alt for tidligt at tale om en afvikling i det tempo, som det ærede medlem hr. Axel Kristensen og det ærede medlem hr. Weikop var talsmænd for. Jeg kan naturligvis med ministeren sige, at det konservative forslag, som det ærede medlem hr. Weikop er ordfører for, er et meget interessant forslag, det er det virkelig; det er i sig selv en interessant tanke, at man for at få en hurtig afvikling af restriktionerne skal nedsætte en kommission. Jeg synes, vi har erfaringer for, at hvis man normalt vil sinke en sag, skal man nedsætte en kommission. Jeg behøver blot at henvise til et foretagende som skattekommissionen, der har virket i en 10—11 år, og jeg tror derfor ikke, at dette kommissionsforslag er helt praktisk, set fra det ærede medlem hr. Weikops synspunkt; men naturligvis kan det være praktisk set fra det modsatte synspunkt. Jeg er dog ikke i stand til at anbefale det på grund af hele dets udformning. Det forekommer mig noget påfaldende, at en sådan kommission skal sammensættes af repræsentanter for Landbrugsrådet, De